

РЕШЕНИЕ

№ 10415

гр. София, 25.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 18.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ваня Стоянова

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разгледа дело номер **2057** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) и чл.84, ал.3 във вр.с чл.75, ал.1, т.2 и т.4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Д. А., гражданин на И.Р.И., ЛНЧ [ЕГН], адрес [населено място], „Проф.И. Г.“ № 29/отдел ПМЗ-„Военна рампа“ към РПЦ-гр. С. на ДАБ МС срещу Решение № 1459/10.02.2025г. на Председателя на ДАБ при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ е отказал предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия.

Според изложеното в жалбата, оспорения индивидуален административен акт е неправилен и незаконосъобразен. Счита, че не са обсъдени и анализирани всички факти и обстоятелства, чрез които да бъде установена обективната истина в нейната цялост. Акцентува, че не е основал молбата си за международна закрила с общото положение на несигурност в И. (за да е необходимо да се прави единствено генерална преценка за разширенията дадени в решението на Съда на Европейския съюз по дело № С-465/2007г)., а със страх от преследване заради участието си в протести срещу държавната власт в И.. В този смисъл, за да се определи дали има основания да изпитва страх от преследване е необходимо да се анализира положението на лицата, които са участвали в протестите срещу властта и дали иранската държава реализира наказателни репресии срещу тях. На следващо място счита, че административният орган неправилно и необосновано е преценил, че спрямо бежанската му история са неприложими принципите залегнали в нормата на чл. 9, ал. 1, т.2 от ЗУБ. Намира, че

погрешната преценка се дължи на фактът, че от една страна ответника е изложил мотиви единствено спрямо хипотезата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, без да се спре на предходните две основания. Счита, че липсват мотиви относно наличието на опасност от смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание и то конкретно спрямо лицата участващи в протести срещу държавната власт. Чужденецът излага доводи, че неправилно не е кредитирана бежанската му история. Иска се да бъде отменено Решение № 1459/Н).02.2025г. на председателя на Държавната агенция за бежанците (ДАБ) при МС като незаконосъобразно и да се върне преписката за ново разглеждане и произнасяне от административния орган.

В съдебно заседание оспорващият се явява лично и с процесуалният му представител адвокат П., назначен по реда на Закона за правната помощ, поддържа жалбата, моли за отмяна на обжалваното решение и връщане преписката на административния орган за ново разглеждане. Излага подробни съображения в пледоарията по същество. Счита, че неоснователно се твърди, че спрямо бежанската му история са неприложими принципите на чл. 9, ал.1, т. 2 от ЗУБ. Счита, че оспорващият е изпитвал основателен страх да се завърне в страната си и продължава да е така.

Оспорващият Д. А., чрез преводача заявява, че просто е избягал от страната си, след като не може в собствената си родина да работи, да живее спокойно, да изразява своите мисли и разсъждения. Заяви, че нищо го задържа там. Не отрича факта, че е напуснал легално родината си. Дори не му позволили да изтегли собствените си спестявания от неговата сметка. Посочи, че е човек със сериозни психични проблеми, не му било позволено да се лекува в страната си и след като няма и свобода за работа и изразяване на своите убеждения, нямало какво друго да го задържи там.

Ответникът - Председателят на Държавната агенция за бежанците при МС, в съдебно заседание се представлява от ст. юрисконсулт М. К., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Счита, че чуждият гражданин не отговаря на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, видно от неговата бежанска история и от проведеното интервю. Първият път той го отлага и казва, че желае да замине за Германия, да стигне до там, да живее и работи там. Намира, че не е положил усилията да предостави никакви доказателства на административния орган, с които да докаже своите твърдения. Поради това сочи, че се налага извод в оспореното решение, че оспорващия има мигрантски подбуди.

Административен съд - София град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано с молба за предоставяне на международна закрила вх.№ ВР-13-1723/24.09.2024 г. по описа на ПМЗ –[жк], РПЦ-С. към ДАБ. На същата дата жалбоподателят е регистриран с имената Д. А., гражданин на И., мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], И., гражданин на И., етническа принадлежност – персиец, вероизповедание-мюсюлманин, шиит, семейно положение – разведен. Неговата самоличност е установена въз основа на подписана декларация по чл.30, ал.1, т.3 ЗУБ.

От административната преписка се установява, че Д. А. е напуснал преди около 2 години легално И. със самолет за Турция, където пребивавал нелегално около година и половина и работил като заварчик. В Република България е влязъл нелегално, преди около 5 месеца от Турция. Пътувал в посока С., като на 20км от границата е арестуван и затова бил принуден да подаде молба за закрила в България. След като е регистриран в центъра го е напуснал, тъй като неговата цел била да стигне

в Германия, каквато била уговорката с трафиканта.

Чужденецът е получил копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията в превод на персийски език, в потвърждение на което на последната страница на екземпляра им на български език се е подписал лично. Съставена е Евродак дактилоскопна карта с реф.№ BR105C2409240012. Във връзка с образуваното производство е изискано становище от ДАНС, в отговор на което с писмо рег.№ М-19078/05.11.2024 г. е посочено, че ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила на жалбоподателя, в случай, че отговаря на изискванията и условията по ЗУБ.

Д. А. мотивира молбата си за международна закрила с обстоятелството, че в страната си по произход е бил арестуван, защото е срещу властите и управлението. Според думите му родината му не го уважава, защото е заварчик. Твърди, че през 2009 г. участвал в протест срещу управлението, по време на който бил арестуван, останал в ареста, 10 години, нямал издадена присъда, но на 3 пъти имал съдебно разпореждане да бъде обесен, но според думите му с божията помощ това не се случило. Точно преди да изпълнят присъдата, след обжалване на това решение, той се измъкнал от бесилото и трите пъти. Разказва, че третият път, когато го вкарали в залата да го обесят, стъпил на столчето, но прокурора влязъл и с прокурорско решение и с божията помощ бил спасен.

Според думите му, не можел да разчита на сериозна адвокатска защита, защото ползвал служебен адвокат, но благодарение на адекватните действия на прокуратурата бил освободен. Казва, че след като бил на свобода се явявал на подписка всяка седмица, после месечно и след това на половин година. Прибрал се къщи и около девет месеца не работил, защото никой не искал да го вземе на работа, защото се водил освободен затворник. Живял четири години в тежко психологическо състояние, имал проблеми с приятелите, семейството и държавата, и за тези 4 години е имал един път проблеми с властите, заради присъствието му на едно протестно движение срещу властта, на което той отново отишъл, защото не искал да се откаже да участва в такива протести. Тогава не са го арестували и не е имал други проблеми. Твърди, че има документи за наложената му присъда, които са в съда в страната му, неговият адвокат се опитал да ги вземе, но бил задържан от тайните служби и нямало как да ги предостави. Твърди още, че последните 4 години не е бил заплашван, насилван, отвличан и живял там спокойно. Никога не е сменял адреса си в И.. На въпроса защо е напуснал И. казва, че проблема му там е, че не му дават да започне работа.

По подадената молба за закрила на Д. А. е изготвено Становище рег.№ УП-16911 от 31.01.2025г. от ст.експерт в отдел ПМЗ-"Военна рампа" при РПЦ-С., с което след преценка на доказателствата по административната преписка е предложено на чужденеца да се откаже предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В хода на административното производство е приета справка вх.№ МД-02-2 от 15.10.2024г., подробно обсъдена от административния орган в издадения от него акт.

Постановено е обжалваното решение, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут по смисъла на чл.8, ал.1 и чл.9, ал.1 ЗУБ поради липса на материалноправните основания за това. Решаващият орган е приел,

че общата обстановка в И. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на причините, изброени в чл.8, ал.1 ЗУБ. Изложените мотиви и факти по време на интервюто също не представляват основания за получаване на статут на бежанец.

Общата обстановка в И. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951 г. Посочената от него причина за подаване на молбата за международна закрила не е свързано с нейната раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група и затова не се оценява като релевантен за предоставяне на статут на бежанец мотив. Освен това, според собствения му разказ, той не е заплашван и е напуснал страната легално с документи.

Анализът на фактите и изявленията на чужденеца по време на проведеното интервю налага извода, че в конкретния случай не става въпрос за лице, нуждаещо се от международна закрила, а за мигрант.

Решаващият орган е приел, че не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, тъй като Д. А. не е бил принуден да напусне И. поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне. Административният орган е приел, че в случая спрямо него не е налице заплаха поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход. Посочените лични мотиви на молителя не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставяне на статут по чл.9, ал.1 ЗУБ. Административният орган е приел, че по на чл.9, ал.8 ЗУБ, където административният орган се произнася в условията на оперативна самостоятелност, посочените от чужденеца лични мотиви за желанието му да получи статут и да замине в Европа не се оценяват като хуманитарни с оглед предоставянето на хуманитарен статут.

В хода на съдебното производство се представи от страна на ответника справка вх.№ МД-02-146 от 10.03.2025г. относно актуалната обстановка в И..

При така установената фактическа обстановка, съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е допустима като подадена в срок от надлежно лице и при наличието на правен интерес от оспорване на акта.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение на основанията, посочени в чл.146 АПК, съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на ЗУБ – Председателят на агенцията. При издаването на акта е спазена предвидената в закона форма, не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл.75, ал.2, изр.1 ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ. В издадения акт са изложени мотиви от фактическа и правна страна.

Съгласно разпоредбата на чл.1а, ал.2 ЗУБ международната закрила включва предоставянето на статут на бежанец или на хуманитарен статут. Чл.8, ал.1 ЗУБ определя предпоставките, при наличието, на които може и следва да се предостави статут на бежанец, а именно "Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не

желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея". Предпоставките включват: основателни опасения от преследване въз основа на някои от признаците – раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група; въз основа на това да се намира извън държавата си по произход и най-накрая да не може или да не желае да се ползва от закрилата на държавата по произход.

Разпоредбата на чл.9 ЗУБ определя предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, а именно "Хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец" и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция, или 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Във връзка с така посоченото и във връзка със събраните по делото доказателства, включително изнесената лична история на оспорващия при направеното от него интервю, настоящият съдебен състав намира, че административният орган законосъобразно е достигнал до извода за липса на предпоставките за предоставянето на статут на бежанец и за предоставянето на хуманитарен статут.

Съдът намира, че не са налице материалноправните предпоставки по чл.8, ал.1 ЗУБ за предоставяне статут на бежанец по отношение на жалбоподателя, тъй като изнесените от него факти не обосновават основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група. Правилно административният орган е приел за недоказано участието на чужденеца в протести срещу правителството, с което не е доказано той да е бил преследван заради своето политическо мнение и/или убеждение. В проведеното интервю, както и от събраните доказателства не се установява да е имало конкретни заплахи срещу него. Не са изложени убедителни факти, които да навеждат до наличие на заплаха за жалбоподателя, с оглед религиозна принадлежност, още повече, че самият посочва в интервюто, че спрямо него не са отправяни заплахи във връзка с изповядваната религия.

По време на проведеното интервю чужденецът излага твърдения, от които може да бъде направен извод, че той е икономически мигрант, а не бежанец, че действителната причина за напускането на страната му по произход е по-добър стандарт за живот. Съдът намира, че събраните в съдебното производство доказателства, включително данните от проведеното интервю, при приложение на глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец, издаден от службата на Върховния комисариат на ООН за бежанците, сочат на извод, че жалбоподателят е "мигрант" /лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967 г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде/, а не лице, търсещо закрила поради обстоятелствата по чл.8, ал.1 ЗУБ. От анализа на фактите по делото, както и от изявленията на жалбоподателя в хода на административното производство, противоречивата му бежанска история, се налага изводът, че правилно административният орган е приел действителния мотив на чуждия гражданин за напускане на страната му по произход за свързан единствено с това да се установи в

държава с по-висок стандарт на живот и по-конкретно държава в З. Европа (Германия). Действително, жалбоподателят е имал престой в Турция, но наред с това той е заявил, че крайната му цел е била европейска държава. Налага се изводът, че е законосъобразен изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл.8, ал.1 ЗУБ за предоставяне статут на бежанец.

Не се установява жалбоподателят да е бил обект на преследване от някой от субектите по чл.8, ал.3 ЗУБ, както и по отношение на него да е извършено някое от действията по преследване съобразно чл.8, ал.5 ЗУБ. Поради изложеното законосъобразна е преценката на административния орган за липсата на основания за предоставяне статут на бежанец.

На следващо място съдът намира, че не са налице и материалноправните предпоставки за предоставянето на хуманитарен статут по чл.9, ал.1 ЗУБ. Това е така, тъй като видно от протокола от проведеното интервю и събраните доказателства не се установява жалбоподателят да е бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко и унижително отнасяне, тежки и лични заплахи срещу живота и личността му като гражданско лице в случай на вътрешен или международен военен конфликт. В тази връзка неоснователни са изложените в жалбата възражения, че не е обсъдена бежанската история, респективно обстановката в И., чиито гражданин е жалбоподателят. Съгласно чл.9 ЗУБ, такъв статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки заплахи срещу живота или личността му, като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. В случая не е налице никоя от тези хипотези на цитираната правна норма.

Съдът съобрази Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за "посегателство" в чл.15, б.в) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила като изразяващо се в "тежки и лични заплахи срещу живота или личността" на молителя, обхващащо една по-обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план "заплахи срещу живота или личността" на цивилно лице, а не определено насилие. Освен това, тези заплахи са присъщи на обща ситуация на "въоръжен вътрешен или международен конфликт", какъвто в случая не се установи. Съгласно посоченото решение на СЕС чл.15, б.в) от Директивата във вр.с чл.2, б.д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния

регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. В случая не съществуват такива сериозни и потвърдени основания.

В нормата на чл.75, ал.2, изр.1 ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила, конкретно предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно общото правило на чл.35 АПК решението е издадено при изясняване на обстоятелствата от фактическа страна. Датата, към която следва да се преценява ситуацията в държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл.9, ал.1 ЗУБ, е датата, когато съдът се произнася по случая. От представените от страна на ответния административен орган справки относно общото актуално положение и отношението на държавните органи в Ислямска република И. се установява, че в държавата се провеждат редовни избори, но те не отговарят на демократичните стандарти, дължащо се отчасти на влиянието на твърдолинейния Съвет на пазителите – неизбираем орган, който дисквалифицира всички Иранските власти си сътрудничат със Службата на Върховния комисар за бежанците на ООН по отношение на бежанците от А. и И.. Конституцията предвижда еднаква защита за жените съгласно закона в съответствие с тълкуванията на исляма, но властите не прилагат законите и разделите, занимаващи се със семейното и имущественото право, дискриминират жените. Конституцията предоставя равни права на всички етнически малцинства, като позволява използване на езиците на малцинствата в медиите, а други закони предоставят правото на гражданите да учат, използват и преподават собствените си езици и диалекти.

В доклад на австралийското Министерство на външните работи и търговията се посочва, че няколко служби за сигурност упражняват строг и ефективен контрол над огромната територия на И., с изключение на някои гранични райони. В по-голямата част от страната официалните сили за сигурност задържат броя и тежестта на свързаните със сигурността инциденти на ниско ниво, а държавата е мирна и безопасна според регионалните стандарти.

При така посоченото в справката съдът намира, че при тези условия спрямо жалбоподателя не е налице заплаха поради ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход.

Следователно законосъобразно административният орган е приел, че в конкретния случай не може да се приеме, че жалбоподателят е заплашен при завръщането си и пребиваването си на територията на И., че има реална опасност да претърпи тежки заплахи. В тази връзка следва да се отбележи, че от събраните в хода на делото доказателства не се установява да е имало и да има заплахи за живота и сигурността му, основани на някои от признаците по чл.8 и чл.9 ЗУБ.

Не на последно място съдът намира, че липсват и предпоставките за прилагане на принципа "забрана за връщане" по чл.4, ал.3 ЗУБ, а именно, че "Чужденец, влязъл в Република България, за да поиска закрила, или който е получил закрила, не може да бъде връщан на територията на държава, в която са застрашени неговият живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или

унизително отнасяне или наказание". Това е така, тъй като от събраните доказателства не се установява животът или свободата на жалбоподателя да е бил застрашен по някои от признаците, посочени в тази разпоредба.

Предвид изложеното подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

Така мотивиран, Административен съд-София град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. А., гражданин на И.Р.И., ЛНЧ [ЕГН], адрес [населено място], „Проф.И. Г.“ № 29 отдел ПМЗ-„Военна рампа“ към РПЦ-гр. С. на ДАБ МС срещу Решение № 1459/10.02.2025г. на Председателя на ДАБ при МС, с което на оспорващия е отказано предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ